

Čís. 227.

Vyjmajíc případ § 49, odstavec druhý, cís. nař. ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. z., není ani v řízení o zbavení svéprávnosti přípustným rekurs na nejvyšší soud proti rozhodnutí o útratách.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, č. j. R I 278/19.)

V řízení o zbavení svéprávnosti dle cís. nařízení ze dne 28. června 1916 čís. 207 ř. z. podal navrhovatel dovolací rekurs proti usnesení soudu rekursního o útratách.

Nejvyšší soud odmítl rekurs jako nepřipustný.

Důvody:

Dovolací rekurs směřuje pouze proti výroku, že náklady řízení o zbavení svéprávnosti včetně útrat vyšetření Karla H. nesou a jsou povinni hraditi rekurenti. Dle § 14, odstavec druhý nesporného řízení (ve znění čl. X. novely o úlevách soudů ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. z.) a § 528 odstavec první c. ř. s. (ve znění čl. V. čís. 34 téže novely), jichž v řízení o zbavení svéprávnosti dle § 56 odstavec první a § 57 odstavec druhý cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. z. sluší použití, jsou však rekursy proti rozhodnutím druhé instance o útratách nepřipustny. Výjimečného ustanovení § 49 odstavec druhý uvedeného cís. nařízení nelze zde použít, poněvadž se týká pouze útrat, vzešlých odporem.

Čís. 228.

Fakturové sudiště (§ 88 odstavec druhý j. n.). Zakoupení zboží hromadnou osobou pro její členstvo není koupí zboží v provozování obchodní živnosti. Nezáleží na tom, kdy faktura byla odeslána, nýbrž kdy došla objednatel. Fakturové sudiště předpokládá obchod distanční.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, R I 279/19.)

Firma A. podala na odbočku hospodářského sdružení českých křesťanských zemědělců v P. u okresního soudu v Ledči žalobu o zaplacení kupní ceny za odebranou kostní moučku, opírajíc místní příslušnost dovolaného soudu o § 88 odstavec druhý j. n. Žalovaná odbočka vznesla námitku místní nepřislušnosti, poukazujíc k tomu, že obchody neprovozuje, že zakoupení kostní moučky od žalobkyně nebylo obchodem ve smyslu obchodního zákona, že faktura znějící na dodaných 100 q kostní moučky nebyla jí před dodáním zboží aneb současně s tímto doručena, nýbrž že ji obdržela teprve třetího dne po dodání zboží a že sudiště dle § 88 odstavec druhý j. n. zde tedy není. Prvá stolice námitku zamítla, vycházejíc z názoru, že koupí kostní moučky dlužno alespoň dle čl. 277 obch. zákona posuzovati i na straně žalované dle obchodního zákona, že faktura byla odeslána včas a že nezáleží na tom, kdy došla žalované.

R e k u r s n í s o u d námitce místní nepříslušnosti vyhověl. **D ů v o d y:** První podmínkou založení sudiště po rozumu § 88 odst. druhý j. n. jest, by kupní smlouva ujednána byla mezi osobami, provozujícími obchodní živnost. Tím nelze ovšem rozuměti toliko obchod v užším slova smyslu a obchodnickou vlastnost kupcovu dle obchodního zákona, nicméně však nutno, by kupující se zbožím dodaným, ať ve formě původní nebo zpracované, po živnostensku nakládal, tedy zejména je dále zcizoval. Žalovaná odbočka, jak zjištěno, objednávala zboží, v daném případě kostní moučku, toliko pro své členy, nikoli, by s ní obchod po živnostensku provozovala, byla tedy objednatelem, ale zároveň též konsumentem, jenž dodané zboží sám pro sebe spotřeboval. Nedostává se jí tudíž vlastností živnostníka a schází proto na její straně podmínka k založení sudiště dle § 88 odst. druhý j. n. Než ani druhé podmínky tu není, totiž by faktura s doložkou místa plnění došla na žalovanou buď před dodáním zboží aneb současně s ním. Nestačí, by faktura buď před zbožím aneb současně s ním byla odeslána, nýbrž je nutno, by na objednatele skutečně došla a zůstala nepozastavena. Zákon užívá slov »übersendet« Faktura, tím však má býti toliko řečeno, že faktura, dodaná při místním obchodu, nemůže býti základem tohoto sudiště, nýbrž jen faktura, odjinud zasláná, čili jinými slovy, že toto sudiště jest možným toliko při obchodech distančních. Příčilo by se zajiště smyslu a duchu zákona, kdyby po dodání zboží prodávající měl ještě možnost určovati s účinkem místo plnění kupujícímu. Doslov zákona jest toliko stylisticky nejasným, třebaže »übersendet« není totožné s »abgesendet«, úmysl zákonodárcův jest však zřejmý a judikaturou uznáván. Jest zjištěno, že faktura ze dne 10. června 1916 došla na žalovanou teprve třetího dne po obdržení zboží a nemůže tudíž býti základem sudiště dle § 88 odst. druhý j. n., i kdyby žalovaná strana byla osobou, obchodní živnost provozující.

N e j v y š š í s o u d nedal místo dovolacímu rekursu s poukazem k důvodům rekursního soudu.

Čís. 229.

Není-li tu již matky, má nemanželský otec právo, dítě za poručníkova dozoru u sebe vyživovati a vychovávat.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, R I 280/19.)

P o r u č e n s k ý s o u d (okresní soud v Přešticích) přikl. nezl. Annu S. do výživy a výchovy jejímu nemanželskému otci, odložil však účinnost usnesení toho na tak dlouho, pokud děd — a zároveň poručník — a bába nezletilé, u nichž byla dosud ve výživě a výchově, budou ochotni o ni pečovati, nežádající, by nemanželský otec přispíval na výživu dítěte. **D ů v o d y:** Nemanželská matka nezl. Anny S., dne 30. listopadu 1911 narozené, která měla první nárok na to, by dítě vychovávala, zemřela. Nejblíží právo na výchovu dítěte má tudíž nemanželský otec. Tento jest ženat, má zařízenou domácnost, zcela dobře tedy může dítě vychovávat a bylo mu je přiknouti, kdyžtě nic nebylo uvedeno, co by svědčilo tomu, že by dítě buď v ohledu tělesném nebo mravním trpělo újmu, kdyby mu bylo vydáno. Nemanželský otec prohlásil, že dítě nechá u jeho